

Bilgi, İdrak ve Hakikat

“Nasıl ki insanların her biri başka özelliklere sahiptir, farklıdır ve tektir, aynı şekilde her insanın kâinat ve varlık algısı da farklıdır. Diğer bir ifadeyle, içinde yaşadığımız çevre, birlikte olduğumuz insanlar ve eşya aynıdır. Ama her birimizin bunları görmesi, algılaması, içselleştirmesi, anlaması farklıdır, kendine özeldir. Farklıdır, çünkü her birimizin çevresiyle iletişimi başka türdür. Aynı olaya farklı tepkiler vermemiz de bundandır. Hâsılı kelimeler her insan, varlığı başka türlü görür ve anlar. Esasen bu ilahi bir adaletin de tecellisidir. Zira her birey görmesi, anlaması gerektiği kadarını alıyor zihinsel sürecine. Her insan, belirli bir duygusal derinliğe inebiliyor, varlık âlemiyle ilişkisini, kendi meşrebince, ağırlığınca kuruyor. Sahip olduğu zihinsel ve duygusal testinin hacmi kadar doluyor insan. Ve dolduğu kadar oluyor, kemale eriyor. Âdem; dolduğu ve kemale erdiği kadar insan oluyor ve âlem oluyor.¹”

Dünyada insan sayısı kadar gerçeklik/realite vardır. Ancak hakikat sadece bir tanedir. Hakikat bir tane ve geride hiçbir şey bırakmayacak biçimde her şeyi kuşatıyor. Buna karşılık insan idraki ise insan sayısı kadar çeşitli ve birbirinden hem kişinin özgün tabiatı sebebiyle, hem zihni hem duygusal yönelimleri bakımından farklılık gösteriyor. Hakikat, ancak sonsuz ve sınırsız bir idrakle anlaşılabilir; insanın hakikati gerçek manada kavrayabilecek kapasitesi yok. Bu nedenle her birimiz kendi hikâyemizin hakikatin hikâyesindeki yerini bütün hakikatiyle teşhis edebilecek durumda dahi değiliz. Bizim gerçeğimiz, bizi tamamen kör etmiyorsa bile, görüşümüzü etkiliyor, daraltıyor ve hatta sakatlıyor olabilir.

Çünkü insan olarak her birimizin özgün ama bir yandan da sorunlu olabilen algılarımız ve yaklaşımlarımız var, her birimiz âlemdaki her şeye sadece kendimizden bakıyoruz. Dolayısıyla kanaatlerimiz de, sınırlı idraklerimizin izin verdiği kadar, zaaflarımızdan ve tabiatı gereği değişken yargılarımızdan etkilenmiş şekilde ortaya çıkıyor. Bir insanın gerçeği, bir diğeri için geçerli olmayabiliyor. Ortak bir gerçeğimiz olması için, hepimizin kendimizi zaaflarımızın ve farklılıklarımızın, zorunlu sübjektif tabiatımızın farkında olarak sonsuz, sınırsız, değişmez, yanılmaz aşkın olan hakikate teslim etmemiz gerekiyor. Bu da ancak kendi gerçekliğimizin gerçeğin kendisi demek olmadığını kabul edişimizle olabilecek bir şeydir.

¹ Dr. İlhami Fındıkçı, FB Sayfasından alıntıdır.

Ancak bilinmelidir ki, evrenin kalbi insanla, insanın kalbi ise sevgiyle atar. Hakikat ve hayat ise eğitim ve anlamla gelişir. Bilgili ve ilgili olmakla zenginleşir.

Evrende her şey bir mana/anlam yüklüdür. O manalar çoğu kez kapalıdır. Üstü bazen sırlarla örtüktür. Yaşadığımız ortamda farkında olmasak da, bu manaların frekans dalgalarıyla içe yaşamaktayız.

Ama ne acıdır ki, durum bu olsa da, bizde yazılımı ve bilgisi mevcut olmayan hiçbir şeyi gerektiği gibi algılayamıyoruz. Onun anlamını idrak edemiyoruz.

Eğitim, tefekkür ve odaklanma olmadan anlam anlaşılmaz, anlam ortaya çıkmaz. Anlamın ortaya çıkması, düşünce dünyasını devinime sokar. Hayal gücünü ve uyanıklığı devreye sokar.

Bilimsel açıklamalara göre, alfa modu, beynin dışarıdan gelen bilgileri en hızlı şekilde almaya açık olduğu moddur. Alfa, dünya frekansı; Alfa hali, insanın hayal kurma yeteneğinin kendiliğinden olduğu moddur. Tefekkür ettiğimizde ve hayal kurduğumuzda bu frekans aktif olmaktadır. Bu nedenle tefekkür/düşünce dünyasına girdiğimizde her şeyi var eden ilahi sevginin kaynağına bağlanmış oluyoruz. O ebedi kaynakla irtibata geçmiş oluyoruz. O sonsuz güçle uyumlanmış oluyoruz. Böylece hayatın pozitif enerjisinden güç ve anlam çekmeye başlamış oluyoruz.

Dolayısıyla hayatı kolaylaştıran bütün büyük buluşlar, teknolojik gelişmeler, yenilikler, fikirler, başarılar, eserler sonsuz olanın yaşam veren ilahi enerjisine -kendini bilen bazı insanların- kanal olmasıyla ortaya çıkmıştır. Yoğunlaşmalarıyla ve uğraşmalarıyla gerçekleşmiştir.

Kelime dağarcığımızda olmayan, bildiğimiz herhangi bir dilde öğreneceğimiz her yeni kavram, her yeni bilgi aslında yeni bir anlam barındırmaktadır. Her anlam, yeni bir ufuktur. Düşünce ve mana dünyamıza giren her yeni kavram, her yeni anlam, anlaşıldıkça, özümüzle birlikte, düşünsel dünyamızda yer edindikçe, süreklilik kazandıkça, öz değerlendirmemize ve özgün düşüncemize pozitif katkı sunacaktır. Yeni farkındalıklar katacaktır.

Bu nedenle zihnimizi havalandırmak ve bilgilenmek için çok okumalıyız. Bezginlik ve ümitsizliği körükleyen zarar verici köhnemiş düşüncelerden kurtulmak için kendimizi geliştirmeliyiz. İnsanları görmek, anlamak ve yeni fikirler üretebilmek için öğrenmeliyiz. Kalbimizi ve ruhumuzu sıcak tutarak yeni şeyler, yeni bilgiler keşfetmeliyiz. Başka türlü, en büyük güç olan uyum yeteneğimizi devreye sokamayız.

Çünkü kalp sevgisiz kaldığında ruh soğur. Ve yaşama dair heyecan ve anlam da etkisizleşmeye başlar. Her türlü bilgi de anlamsızlaşır.

Soğumanın ve bezginliğin kötü durumuna düşmemek için zamanımızı ve enerjimizi faydası en yüksek alanlarda kullanmalıyız.

Eğitimi, okumayı ihmal etmeden ve kibirlenmeden bunu yapmanın yollarını zorlamalıyız. Ancak öğreneceğimiz yeni bilgilere ve kavramlara dikkat etmeliyiz. Çünkü içsel dünyamızda dönüştürücü ve şekillendirici etkilere sahiptir.

Suruçlu Mor Yakup (451-521) konuya şöyle bir açıklama yapmaktadır: **“Okumayla birlikte idrak etme / kavrama yeteneği çok önemlidir. Şayet kavrama yeteneği yoksa okumamalıdır insan. Görünürde okuyan ve okuyabilen insan sayısı bir hayli fazladır ancak idrak etme yeteneğine sahip kişi sayısı ise oldukça azdır. Hayvanlar da sözün sesini işitirler. Lakin idrak yetisi sadece zekâ ve akıl / idrak sahibi olan insana hastır. Zekâ, idrak ve anlamaya kulak kabartmalıdır. Çünkü okumanın güzelliğini görebilen, onu aşikâr eden sadece odur.”**

Görüldüğü üzere, idrak edilmeyen ve yaşanmayan hiçbir şey iyi anlatılamaz. Anlatılsa da yanlış anlatım olur. John Dryden’in (1631-1700) dediği gibi, **“Önce biz alışkanlıklarımızı oluştururuz, sonra da alışkanlıklarımız bizi oluşturur.”**

O halde doğru anlatım için doğru idrak ve odak lazımdır. İyi bir alışkanlık ve odak yönetimi gereklidir. Doğru idrak ve odak yönetimi geliş(tir)meden sıradanlığın sınırları aşılmaz. Doğru idrak ve odak olmadan hakikatin anlamı örtük kalır. Hakikate dair anlamın anlatımı büyümez. Ve de yetkinleşmez.

Söylendiği üzere; **“Dünya seni görsün diye dağa tırmanma. Dünyayı görebilmek için dağa tırmanmalısın.”**

Yusuf Beğtaş